

**En ganske ny
og meget sørgelig og bedrøvelig
Vise
Om
Dampskibene Bergen og Norges
Sammenstød i nærheden af
Orøe samt om det sidstes
Undergang,
Ved hvilken en stor mængde Mennesker druknede, idet
de tildeels vare indestængte i Skibet, der sank paa et
Sted, hvor der er omkring 100 Favne Dybt.**

Priis 2 skilling

Thron djem 1855.

Trykt og tilkjøbs hos Chr. Høysager*

**Mel. Rudolph med sin Pige gik
eller
Dannevang med grønne Bred
eller
Nora? fjeld med Jøkel? blaa.**

Alt i Søvnens Arme laae,
Alnaturen hviiilte;
Maanen og de Stjerner smaa
ned fra Himlen smiilte.
Fjorden straaled som et Speil,
ingen Vind sig rørte;
Baaden kun med slappe Seil

langsomt frem sig førte.

2.

”Bergen” kom og ”Norge” gik;
de hinanden mødte; –
Ingen holder sit Beskik
og de sammen stødte.
”Bergen” bored tæt og fast
sig i ”Norges” Side,
og at ”Norges” Side brast,
maa nu hvermand vide.

3.

Norges Styrmand, brave Mand,
ei han sig betænkte,
Døren*) som var stængt af Vand
han med Slæggen sprængte.
Vandet steg ham til hans Mund,
men hans Maal er naaet**)
var han bleven end en Stund,
var tilbunds han gaaet.

*) Da Sammenstødet skeede, blev Dørren til anden Kahyt ved de indsprenge Stykker av Skibet ganske barricaderet, saa at Passagererne, som vare i Kahytten bleve indestængte.

**) Dørren var sprengt.

4.

Hundred’ Dampe kunde lagt
Side her om Side,
men naar Uheld er paa Vagt
kan jo Ingen vide.
”Norge” havde een Miil kuns

til det skulde havne,
idets Sted det sank tilbunds
over hundred' Favne.

5.

"Norges" Chef, hr Ibsen, stod
paa Commandobrædtet,
men han viste lidet Mod
(saa er mig berettet.)
Agterud paa Stand han foer,
Da han Faren skuer,
og han mæler ei et Ord
nu da Døden truer.

6.

Ak, det var en rædsom Stund;
ingen hjælp er mulig;
"Norge" sank paa Havsens Bund –,
er det ikke gruelig?
Faa om bord kun reddet blev
- trediven man siger –
blandt de Liig som landværts drev
var to unge Piger.

7.

Mangen Yngling fandt sin Grav
under Fjordens Vande;
Mangen Fader, god og brav,
sank med blegnet Pande.
Godt det er at skulle døe
naar vor Frelser kalder,
ak, men tungt det er paa Søe

midt i Ungdoms Alder.

8.

Mangen Kind, som nys var rød
blegnet; – mangt et Hjerte
stansede den grumme Død
under Kamp og Smerte.

Mangen Læbe her blev stum, –
Livet maatte svinde.

Skibet gemmer i sit Rum
mangen Mand og Qvinde.

9.

Sov da sødt paa Havsens Bund
til Basunen gjalder,
til vor herres Alvors Stund
Jer for Dommen kalder.

Sov i Fred i Jesu Navn
under salten Vande;
himlen var den Fredens Havn,
hvor I skulde lande.